

▶ ВІДГОМІН

# ПАМ'ЯТЬ ТРИВОЖИТЬ І КЛИЧЕ

*«...Третій ангел просурмив і впала з неба велика зізда, що горіла, мов світильник. І впала на третину рік та джерела вод. Ім'я цієї зізди – полинь. І третина вод стала полином. І багато людей вмерли від вод тому, що вони стали гіркими...»*

Не випадково вечір пам'яті до дня Чорнобильської трагедії, що відбувся в районному центрі дозвілля, розпочався саме цією цитатою з «Нового завіту». Святі слова виявилися пророчими – у ніч із 25 на 26 квітня 1986 року над четвертим реактором Чорнобильської АЕС спалахнуло велетенське полум'я. Розпочався новий відлік українського часу. Болісний, гіркий, печальний...

Медики завжди були серед тих, хто першими опиняється у місцях, позначених смертю і болем. Їм не звикати до неідеальних умов. Але тоді мало хто уявляв, чим загрожує перебування в зараженій зоні. Втім, може й здогадувалися. Але сміливо кинулися у зловісні лабета невидимої смерті і, рятуючи життя інших, ставили під загрозу своє. Чесно і добросовісно виконали свій обов'язок лікарі району Володимир Вітик, Георгій Олійнічук, Надія Ткачук. Їм, першим, було найважче. Уже згодом Чорнобиль розпочав свій страшний відлік. У чорному списку – Володимир Вітик, котрий, віддавши себе людям по крапліні, передчасно пішов із життя...

Серед тих, хто брав участь у ліквідації аварії на ЧАЕС, було 130 офіцерів і рядових запасу нашого району. В числі міліціонерів – Ярослав Ткачук, Сергій Кухарук, Іван Шусть, Віктор Новосад, Іван Клемань, Валерій Полінський, Віктор Одемчук, серед шоферів – Микола Слободський, Іван Слепенюк, Ростислав Олійник, Микола Гаврилюк, Леонід Терещук...

У цілому того дня згадували багато імен, називали чимало вражаючих фактів і цифр. Теплі слова були адресовані й будівельникам району, котрі споруджували будинки у двох селах – Олізарівці, що на Київщині, та Великому Карасині на Житомирщині.

Усього в нашому районі проживає більш як 1600 громадян, які зазнали лиха

від аварії на ЧАЕС, 55 учасників ліквідації катастрофи. Для багатьох людей, переселених із районів, забруднених радіацією, стали рідними наші села Ставрів і Підлозці.

Дорога, що веде в нікуди. Спорожнілі будинки немов би заглядають у вічі, душу, неначе кричать і благають про допомогу. Вітер шугає порожніми квартирами, холодом віє пуста...

Таку приблизно картину побачили очевидці тих страшних подій. Тому в словах ліквідаторів аварії Миколи Гаврилюка та Івана Шустя, котрі виступили перед присутніми, звучав невимовний біль, а на очах з'являлися сльози. Бо хіба можна передати словами те, що довелося відчувати серцем, пережити. Це, зокрема, і зауважила у своєму виступі заступник голови райдержадміністрації Світлана Гасяк.

**Мій біль, мій жаль, моя біда.**

**Моя ти пам'ять вічна.**

**Земля покинута й не та,**

**Отруєна й незвична.**

**Зелений край, колишній рай,**

**Краси шматки роздерті,**

**Отруйний дощ на чорний гай,**

**Тепер – це зона смерті...**

Минають роки, але тривога не зникає. Чорнобильські дзвони ще довго звучатимуть у наших серцях. У них – відлуння пам'яті про тих, кого вже нема серед нас, кого не стане завтра, хто заплатив за чийсь помилки своїм здоров'ям, життям.

Хвилина мовчання. Присутні схилиють голови перед світлою пам'яттю, віддають данину героям-чорнобильцям, жертвам страшної катастрофи. Адже пам'ять – священна. Якщо вона зітреться – минуле може повторитися. Отож для того, щоб нащадки наші не зустрілися із зіркою Полин, усім треба опам'ятатися, замислитися над минулим, прийдешнім і зробити серйозні висновки.

Хвилююча, сердечна атмосфера панувала того дня у залі. А вдався захід завдяки старанням працівників центральної районної бібліотеки, центру дозвілля, музичної школи, учнів Млинівської ЗОШ №1. Сценарій уміло переплітався із поезією, вокальними та музичними творами.

**На фото: під час заходу.**

